

(המשך מעמוד 6)

„ותכלו לישון במנוחה לא נהרוס דירה שאנשים גרים בה... ואמנם שנה נוספת לא הופרעו שתי הנשים שהחלו מתאוששות מחר בותיהן, למלא את חלל החדר ברהיטים. תמר עבדה במשרד האפוסטרופוס על רכוש הנפקדים ביפו, השתכרה 48 לירות לחודש, אלה נוספו 70 לירות חודשיות, שכרה של אמה, אילנה מעבודתה כמסז'יסטית, והחיים זרמו בקצב חילוני. עד אשר בבוקר אחד נאה נתגלה לשכנים בעל הבית שחזר עם משפחתו מצרפת.

כשבועיים לאחר מכן, עלה על הבית ברחוב מאה-שערים שחר שהיה הרעשני ביותר בתולי-דותיו. עם הורחבה, ב-6.30 בבוקר, התעורר ררה תמר כמתוך חלום בלהות (אילנה היתה כבר בדרכה לעבודתה) לקול צעקות נסו: „קומי, אנחנו הורסים!“ היא פקחה את עיני, ניה, קבוצת ביצוע הריסות של עיריית תל-יביב, מצוידת ב-„כלי משחית“, עמדה מולה, נכונה להתחיל בהריסה. תמר, ביקשה שהות כדי להספיק להוציא את המטלטלים אל הגג. היא נתקלה בסירוב. להתנגדותה תפסו וזרקו אותה לאחת הפינות בדחיפה, הרסו עליה חלק של אחד הקירות. תוך דקות ספורות היתה לגג צורת חורבה ערבית שפגעה בפני מרגמות של ששה אינטש. החדר היה מוגן על הרצפה.

לעת ערב חזרה אילנה הביתה. אמרה תמר: „שלום אמה, אם לא ירד גשם נישן לאור הכוכבים, מה דעתך?“ אמה צנחה לבין ה-חורבות, ביקשה כוס מים. אמר ד"ר ליטבק, תפוח עין שמאלית, כח"לה, מתגברתיים עם שכנים, בעל שש שנות ותק פריזיות: „צריך לחסל את ההפקרות.“

תודת האומה

„מה עשיתם אשר שנה?“

„לנו לא תתנו להיכנס? לנו? שאנו הגנו בדמנו על המקום הזה?“ הפגנת נכי מלחמת-העצמאות, חיילים משוחררים, אלמנות וא-בות שכולים דורשי שיכון, נלחצה אל שערי הכרזל הסגורים של חצר המוסדות בירושל-לים. תייל דוקרני מעל בעד כמה בחורים חמימוג לכבוש את החצר בדרך קפיצת השער. מסביב, על גגות הקרן-הקיימת, ה-סוכנות וקרן-היסוד התאסף קהל פקידים סק-רניים, עובדי הלשכות, ששים מלחמה חנים ולהפסקה בעבודה. בפנים חצרו, נבון במק-צת, עמד מנהל המשק של הקרן-הקיימת, צונג, בעל עבר של קצין במצור ירושלים, הרגיש בגיחוך המצב, לא מצא תשובה לק-ריאות „משתמש, פקי בכנות דמינו?“ ש-הגיעו אליו מבעד לדלת הפלדה האפורה.

לאחר שלושים דקות, אחר הבטחה נוספת של ועד המפגינים על קיום שקט, נפתחו ה-שערים, צעדו כמאתיים איש אל הכניסה ה-ראשית של הקרן-הקיימת, נושאים אתם סיס-מות וארשת פנים רצינית. במשרדי הקרן-הקיימת, מול שולחן הכתיבה של א. ברכיהו, י-שבה משלחת המפגינים, טרבה לשתות

לת הקרקע והקרן-הקיימת שצריכה לקנותו עבור המשתכנים. הפעם החליט המדור ה-מתגלגל לשים קץ למשחק: דרישת המפגי-נים היתה קיום ישיבה משותפת של שני הגורמים. הבטיח עצמון מרשות הפיתוח: תצביע הקרן-הקיימת על חלקת הקרקע המת-אימה לכם ותקבלוה תוך 48 שעות. טען ברכיהו מהקרן-הקיימת: אין אנו יכולים ל-החליט על קניית קרקע בלי לברר היטב את שאלת הבעלות, מה מחיר הקרקע, מה בד-בר בטחון. עניינים אלה נוספו על זאת תכנון השטח, צריכים לקחת זמן רב. שאל בתימ-הון ועד הנכים והמשתחררים: ומה עשיתם משך כל השנה שחלפה?

בתי סוהר

התור לכלא

„739 אסירים יושבים עתה בבתי הסוהר“, אמר רם סולומון, המנהל השחרור והצער (34) של משרד המשטרה, בטון כמעט מיואש, לחבריו בעבודה שהתכנסו בניין הרמני בן שתי הקומות בקרייה כדי לטכס עצה מה ל-עשות באסירים. אולם עוד לפני שהאספה הספיקה לברר את העניין נכנס אחד מעובדי המשרד ומסר הודעה אחרונה: מספר האס-ירים הגיע בינתיים ל-806.

עתוני הארץ החלו מתלוצצים על חשבון המצב המזוה, שהכריח את שר המשטרה (לפני צאתו לקונגרס הספרדי) לשחרר כמה שירות אסירים לפני תום תקופת עונשם. כתב ג'רוסלס פוסט: יש להנהיג תור. על המשט-רה להודיע מדי פעם לפושעים מתי מותר להם לבצע פשע. מאחר שנתפנה מקום עבור רם מאחורי החומות. התלוצץ המודיע האג-דתי: יש להנהיג שיטה של קיצוב, לחלק תלושים, לתת זכות לכל אורח במדינה לבלות רק ימים ספורים בלבד בבית-הסוהר.

אולם בבית-הסוהר עצמו לא היה המצב מבדח. אסירים שכבו במסדרונות, במרפאה, במטבח (ולפי שמועה: גם בציון). סוהר, שטיפס עבר על הגופות ששכבו במסדרון, נאנח: „מה נעשה כשיחזילו 900 הפקחים של דב יוסף בעבודתם?“

מכיון שבניין בית-הסוהר החדש ברמלה מתקדם בעצלתיים, בגלל הקשיים בהשגת חומרי בנין, אין כל סיכוי שהמצב ישתפר בזמן הקרוב. הפתרון היחיד הסתמן בשמור עה שהופצה על ידי הימאים השותפים, ש-טענו שכאלו שוחררו אסירים והועלו על ה-אניות שנשלחו לחו"ל.

שריפות

הנגריה לא היתה מבוטחת

שני צופרי אועקה צפרו בחשכת הלילה משני כיוונים. המכונית היחידה של מכבי האש, תחנת רחוב מואה, היתה בדרכה ל-רחוב 145 ביפו. אותה שעה, 12:45, לאחר חצות, לחץ נהג המכונית השניה שיצאה מ-התחנה המרכזית של מכבי-אש ברחוב ח-על דושת הדלק במטרה להגיע לאותו המ-

הפגנת הנכים בירושלים

המקום הזה...

קום במהירות המקסימלית. כשהגיעו הכב-אים היתה נגריה הצעצועים של שמואלי את בנוטוב אחווה להבות שהפיצו אור אדום על הכביבה היפואית כולה. גברים, נשים ויל-דים בכותנות לילה, התקלו סביב בהתרי-גשות שהלכה וגברה עם התלקחות האש. לאחר שמשפחות שמואלי ובנוטוב, עלו ל-ארץ מבולגריה, הצליחו להשיג צריף מגו-רים מהאפוסטרופוס על הרכוש הנוטש, חברו יחד לשותפות עסקי צעצועי ילדים שלא

נפגעה על-ידי משטר הצנע מסיבות פשוטות: ילדים צורכים צעצועים, הורים קונים אותם ללא צורך בנקודות וכמות חומרי הגלם ה-דרושה לייצור זעומה למדי. השותפות שמר-אלי את בנטוב הצליחה להשיג מנסרה ב-תשלומים, החלה מפרנסת את משפחותיהם ששוכנו בצדו השני של הצריף.

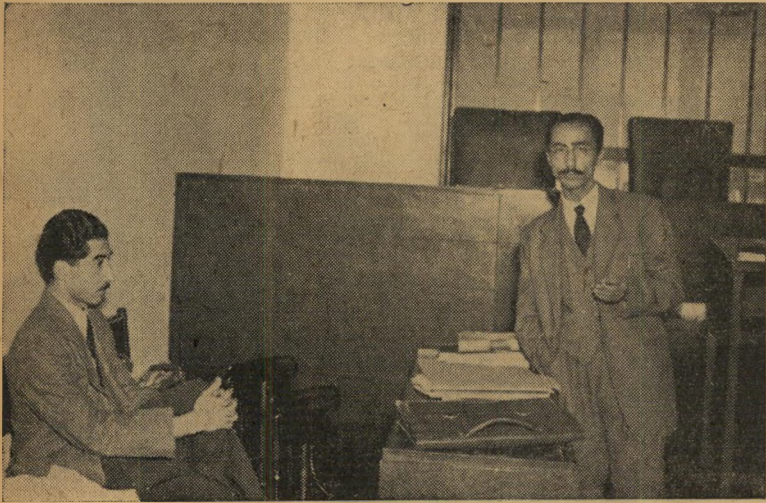
אותו לילה נתעוררו המשפחות לקול אוושת אש מתלקחת בעץ. עד אשר הצליחו להתקשר טלפונית עם מבכבי-אש, היתה כבר הנגריה אחווה להבות, לרבות הצעצועים, המנסרה, חומרי הגלם.

לאחר שנמתחו צינורות המים שפרצו ב-זרם עז וישטפו את האש, עמלו הכבאים שעה ארוכה להחזיר את חושך הלילה ליושנו.

ואחיותיו, בעלי הבית בככר דיונוג' 14, תביעה משפטית נגדו, צו מגיעה לכניסתו לאולם גג הבית סין ג, שיסד כתיאטרון קסם, לחדר החירות המשמש לו מקום מגו-רים עם אשתו וילדו בן השנתיים.

עודד אבישר ששכר בשם הצינונים הכלליים את אולם התיאטרון לצורך אספת בחירות, הובא כעד לבית המשפט. הוא ניסה להוכיח לשופט ד"ר זאב צלטנר, בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, שיוכי עושה במקום כבשלו.

„למעשה, אומר יוקי“, היתה כוונתי להז-כיר לקהל שהאולם, שהקמתו עלתה לי בד-מים מרובים (אחר מלחמה עקשנית של שלוש שנים השיג באוגוסט 1951 רשיון מעיריית תל-אביב, העולם הזה 720) עודנו קיים ופי-

יעקב (יוקי) ברימנחם ורפאל מהדל

...עלה בדמ רב.

תוח. „הצינונים-הכלליים“, הוא טוען, „לא שילמו לי כל רווחים תמורת ההשכרה, פרט להוצאות בסך 20 לירות.“

מסקנת השופט המחוזי היתה, שיוכי נהג בהפקרות, בעיקר לאחר שהעיר לנציגי-הצינונים הכליים ש„לא אמרת את כל האמת לפני השופט.“ כתוצאה מן ההערה נאשם יוקי באיום ונשלח למאסר, אשר בעזרת עורך-דינו הצליח להשתחרר ממנו בערבות, לאחר שלושה ימים בבית הכלא.

פשעים

הרביעית נעלמה

בשבת האחרונה, בשעות הבוקר, נראו אר-בע צעירות שצורתן החיצונית עוררה פיק-פוקים בעוברים ושבים, משוטטות במרחב „השטח הגדול“ ביפה, המכונה ציקנו, שידלו בעברית רצועה צעירים להצטרף אליהן ל-כיוון המנזר הצרפתי, מרחק צעדים מעטים משפת-הים.

כעבור שעה-קלה נוצר תור ליד שרידי חורבה ערבית. כעשרה צעירים חיכו בחוק, בפתח אחד החדרים. ארבע צעירות החלו בקבלת העומדים בתור.

בשעה אחת-עשרה וחצי הגיעה למקום גיידת משטרה שיצאה מנפת-הדרום ביפו ו-עליה חמשה שוטרים. הם זינקו מן המכו-נית, תפסו את אחת הצעירות בקלקלתה, רדפו אחר היתר, השיגו עוד שתיים מהן. הרביעית נעלמה בין הלוקחות שברחו ל-כיוון גבעת החוף.

במשטרה הודו הנערות, שלושתי צעירות כבנות עשרים: „אנחנו עוסקות במקצוע זמן רב“, נעצרו עד לברור משפטן. האש-מות: שידול לונות, החזקת בית-בושת.

הארץ

יצח אקדימי

ד"ר לאודרמילק יצח בטכניון העברי (דבר).

יעקב בלצר, גבעתיים

זו שלנו גם כן?

טלאל נגד סיפוח ארץ ישראל לעבר הירדן (חירות).

אליהו חסון, רחובות

מבצע עזרא ונחמיה

אם למנות את הישגיו החשובים ביותר של מחוז חיפה בשטח זה, הרי המניין לא יהיה גדול. נסללו סך הכל שלושה כבישים עי-רקיים (מערב).

כבקשתך!

כלות שמלות חופה וצעפי שמלות נשף להשאלה לפי הזמנה (הארץ).

אהרון הורוביץ, ת"א

שכן שחור, סמך ומחניק, פרץ ועלה מה-נגריה השרופה. לבושי מסכות-עשן מיוח-דות, בלויית שני השותפים, חדרו הכבאים לבני שרידי הנגריה ההרוסים, שהפכו אפר. השותפים שמואל ושאלתיאל בני טוב ספקו את יריהם: „זנק של אלף ומא-תיים לירות, לפחות, ברובן לא שלנו.“

הגברת בנטוב פכרה את אצבעותיה: „ה-נגריה לא היתה מבוטחת!“

השוק השחור

אי"ה שתי הפרות?

„שתי פרות, המפוטמות שבשש הפרות שלי, נגנבו הלילה ממשקי“, אמר יעקב טשן, ארמני בגיל העמידה שהתגורר, טיפח לעצמו משק בן עשרות דונמים באבו-כביר, יפו. הוא התייצב לפני השוטר החוקר במשטרת יפו.

כשיצאה המשטרה למקום המעשה, רח' 379, שעליו עומד ביתו של המתלונן, ומשני עבריו משתרע משק מעורב, נתגלה לפניו נווה פורה: בנות, תפוחים, שויפים, פרדס פרי-הדר וירקות משובחים, ארבע פרות ו-עגלה אחת.

משחררה המשטרה למחסן המשק, נתגלה לעיניה מראה שהשאר עליה רושם חזק יר-תר: על רצפת המחסן היו מונחים עשרים שקי סודה לתעשיית סבון, שמונה שקי בוט-נים טריים, וכמאתיים הביות זיתים — כול-מצרכים הנכללים בפיקוח.

יעקב טשן הציג לפני המשטרה את בעל-הסחורות, נסים לטין, שכן לרחוב, שהש-תמש במחסנו של טשן לצורך החסנת הס-חורות בלבד. השניים נעצרו. טשן על שער-רר את חשדי המשטרה שחשט בעצמו את ה-פרות ומכר את בשון בשוק השחור. לטין על עסקי שוק שחור.

משפט

הקוסם בכלא

חבורת העבריינים, ביניהם גנבים, כייסים ושאר אנשי העולם התחתון, קלטו, בשבוע שעבר, לתאם, שבבית-הכלא של משטרת עזמי ביפו, חבר חדש שחום-עור, משופם, בעל עינים שנחאיות מובהקות, עטורות גבות סיניות מורמות; יעקב בן-נחמם, הידוע לקהל חובבי הלהוטוטים, מאז שנת 1947, כיוקי הקוסם הסיני, שאינו אלא חבר עדת העדנים בישראל.

„הי, אולי תשלשל שפן מהאון השמאלית?“ פנה אל יוקי אחד משכניו לכלא.

יוקי היה במצב רוח מר למדי. לדבריו, נגרם לו עול: רפאל מהלל, בנו של הסופר מהלל העדני, הגיש, ביתו עם חמשת אחיו